

Βρίσκει τοῖς πόρτες σφαλιστὲς καὶ τὰ κλειδιά παρμένα
καὶ τὰ μικρὰ παρῆθοντα ἀμπαρρῶσφιλωμένα.

ἀμπάρρωμα τό, μπάρρωμα ἄγν. τόπ. ἀμπάρρωμα
Λεξ. Περίδ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμπαρρώνω.

Μόχλωσις, κλεισίς θύρας.

ἀμπαρρώνω, μπαρρώνω Νάξ. (Τρίτοδ. κ. ἄ.) Σῦρ.
κ. ἄ. βαρρώνω Ἄνδρ. μπαρ-ρών-νω Κύπρ. μπαρ-
ρών-νω Μεγίστ. Σίφν. βαρρών-νω Σύμ. ἀμπαρρώνω
κοιν. ἀμπαρρώνω πολλαχ. ἀμπαρρώνων Εὐβ. (Κονίστρ.
κ. ἄ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Καλοσκ.) ἀμπαρρώνων Εὐβ.
(᾽Ορ.) Ἰμβρ. ἀμπαρρώνων Μεγίστ. ἀμπαρρώνων Πε-
λοπν. (Μάν.) ἀμπαρρῶνον Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπάρρα.

1) Μοχλῶ, κλείω θύραν ἔσωθεν διὰ τῆς ἀμπάρρας,
κοιν. καὶ Τσακων. : Ἀμπαρρώνω τὴν πόρτα κοιν. Ἀμπάρ-
ρῶσα καὶ κοιμήθηκα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀμπαρροκλειδώνω. β) Τοποθετῶ τὴν θύραν τῆς εἰσό-
δου τοῦ κήπου Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Πβ. ἀμπάρρα 7.

2) Ἐν γένει κλείω πολλαχ. : Σὺ τό'χεις ἀμπαρρῶσαι τὸ
σπίτι ποῦ δὲ βορεῖ νὰ δῇ οὔτε διάβολος Μάν. || Αἰνίγμ.

Κλείνω κλείνω καὶ ἀμπαρρώνω | καὶ τὸν κλέφτη μέσα βρίσκω
(τὸ ἡλιακὸν φῶς) Σῦρ. κ. ἄ.

Κλειδούχου τζ' ἀμπαρρῶνον τζ' ὁ κρέφτα τᾶσου ἔγι
(καὶ ὁ κλέπτης εἶναι ἐντός. Συνών. τῷ προηγουμένῳ)
Τσακων. || Ἄσμ.

Νοικοκυρὰ τοιμάζεται -ν- ὅχ τὸ νοικοκυρεῖό της
καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ βίός της,
μὰ εἴτ' ἔκλεισε, μὰ εἴτ' ἀμπάρρῶσε, μὰ εἴτε κλειδία -ν- ἐπῆρε
(μοιρολ.) Πελοπν. (Γορτυν.) Συνών. κλειδώνω, κλείω.

3) Ἀνθίσταμαι ἰσχυρογνῶμονως, συνήθως ἐπὶ διενέ-
ξεων Κύπρ. : Ἐμπάρ-ρῶσεν τὸ' ἔν ἔκαμεν τῶν ποῦ τοῦ
εἶπαν.

ἀμπαρρῶσις ἡ, ἀμάρτ. ἀμπαρρῶσις Στερελλ.
(Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμπαρρώνω.

Τὰ τέσσαρα κάθετα ξύλα, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται
ὑπερθεῖν τῆς μυλόπετρας τὸ δοχεῖον, ὅπερ περιέχει τὸν
πρὸς ἄλλοις δημητριακὸν καρπὸν.

ἀμπαρρῶσις ἐπίθ. Ἀθῆν. — Λεξ. Βλαστ ἀμπαρ-
ρῶσις Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμπαρρώνω.

Κλειστός, κεκλεισμένος : Τὰν τζέα ἐρέκαμε ἀμπαρρῶσις
(εὐρομεν τὴν οἰκίαν κεκλεισμένην). Συνών. κλειστός,
σφαλιστός.

ἀμπαρρῶσις ὁ, πολλαχ. ἀμπαρρῶσις Θράκ. (Κομοτ.)
ἀμπαρρῶσις Χίος ἀμπαρρῶσις Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ambarci*.

Ὁ ἐπὶ τῆς ἀποθήκης ἐπιστάτης, ἀποθηκάριος : Τὰ κλει-
διά τ' ἀμπαρρῶσις πρέπει νὰ τὰ κρατᾷ πάντα ὁ ἀμπαρρῶσις
Ἦπ.

ἀμπᾶς ὁ, σύνθηθ. ἀμπᾶς πολλαχ. ἀμπᾶ Τσακων.
ἀπᾶ ἡ, Καππ. Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *aba*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μπεργαδ.
Ἀπόκοπ. στ. 187 (ἔκδ. ELeGrand Biblioth. grecq.
vulg. 2,103).

1) Ὑφασμα μάλλινον ἀδροῦφές, ἐρέα ἐγγωρίου ὑφαν-
τικῆς πολλαχ. : Ἐνα σκομφάκι ἀσπρο ἀπὸ ἀμπᾶ (ἐκ παρα-
μυθ.) Ἀθῆν. (παλαιότ.) Συνών. σαγιάκι. β) Μάλλινον
ὑπόστρωμα, ἐφ' οὗ τοποθετομένου τοῦ ὑφάσματος τοῦ
λεγόμενου καλεμικερίου γίνεται ἡ ἐκτύπωσις τῶν ἐπ' αὐ-
τοῦ σχημάτων Σῦρ. (Ἐρμούπ.) 2) Ἐνδυμα χειμερινὸν
ἐκ μαλλίνου ἀδροῦφους ὑφάσματος, ἰδίᾳ ἐπενδύτης ἀνδρι-
κὸς χωρικῶν, ποιμένων, γεωργῶν, πτωχῶν κττ. σύνθηθ.
καὶ Τσακων. κ. ἄ. : Φόρισι καὶ δὸν ἀμπᾶ τ' νὰ μὴ κρυνοῦν-
γῆς Ἰμβρ. || Παροιμ.

Καὶ γι' αὐτὰ σου καὶ γι' αὐτὰ σου | ἔχει ψεῖρες ὁ ἀμπᾶς σου
(ἐπὶ ἀνθρώπων ἀσυνέτων πασχόντων διὰ τὰς πράξεις
αὐτῶν) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 122, 78. Συνών. γαμπᾶς.
Πβ. χοντρορόροχο.

ἀμπασσάδα ἡ, Νάξ. (Γαλανᾶδ. Τρίτοδ.) Σίφν. — Λεξ.
Δεξ. ἀμπασσάδα Ἄνδρ. Θήρ. Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Κορων. κ. ἄ.) Πάρ. (Λεῦκ. κ. ἄ.) ἀμπασσάδα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *ambassada*. Πβ. GMeyer Neugr.
Stud. 4,10. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐργασία, ὑπηρεσία μικρὰ καὶ ἄκοπος ἀνατεθει-
μένη εἰς ἴτινα ἔνθ' ἄν. : Τοῦ'καμα τὴν ἀμπασσάδα Πάρ.
Ἐλα, παιδάτσι μου, νὰ σὲ χαρῶ, νὰ μοῦ κάμης μὴν ἀμπασ-
σάδα, γιατί δὲν ἔχω κάνα (κάνενα) Νάξ. Θὰ σὲ στείλω σὲ
μὴν ἀμπασσάδα Πάρ. Δὲν μοῦ'καμε κανεῖς μὴν νυχτὰ ἀμπασ-
σάδα (οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ὑπηρεσίαν) Σίφν. Συνών. δου-
λειά, θέλημα, παραγγελιά. 2) Καθόλου, ἐργασία
οἰαδήποτε, ἀσχολία Κρήτ. : Μοῦ βοηθᾷ σ' οὐλες μου
τὸ' ἀμπασσάδες.

ἀμπασσαδῶράκι τό, ἀμάρτ. ἀμπασσαδῶράκι Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀμπασσαδῶρος διὰ τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. -άκι.

Ὁ νεαρὸς ἀμπασσαδῶρος, μικρὸν παιδίον ἐκτελοῦν
παραγγελίας : Χίλια ἀμπασσαδῶράκια σου χρειάζονται γαί
σένα!

ἀμπασσαδῶρος ὁ, Κέρκ. (Κάτω Γαρούν.) Σίφν. κ. ἄ.
— Λεξ. Κομ. ἀμπασσαδῶρος Θήρ. Κρήτ. ἀμπασσαδῶρος
Κρήτ. (Σφακ. κ. ἄ.) ἀμπασσαδῶρος Νάξ. (Τρίτοδ. κ. ἄ.)
ἀμπασσαδῶρος Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀμπασσαδῶρος Κύθν.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *ambassador*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.
(Κατὰ τὸν MTriandaphyllidis Lehnwörter 3,105 καὶ 137
ἐκ τοῦ Ἰταλ. *ambasciadore*). Ἐν χειρογρ. 16^{ου} αἰῶ-
νος ἀμπαχιαδῶρος. Πβ. ΧΠαντελίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 34
(1922) 144 καὶ 156. Ὁ τύπ. ἀμπασσαδῶρος δι' ἀνά-
πτυξιν ὡς καὶ ἐν τῷ ἴσος-ἴσιος κττ. Ὁ τύπ. ἀμπασ-
σαδῶρος καὶ παρὰ Μεουρσ.

1) Ὁ ἀποστελλόμενος δι' ὑπηρεσίαν, ὁ ἐκτελῶν παραγ-
γελίαν, ὁ κομίζων εἰδησιν Θήρ. Κρήτ. (Σφακ. κ. ἄ.) Νάξ.
Σίφν. κ. ἄ. : Ἀμπασσαδῶρος ἦρθε καὶ τό'πε Κρήτ. Πάαινε
φῆρε μου τὸ νερό νὰ πιῶ. — Ὡ καὶ σύ, ὄλον ἀμπασσαδῶρος
σου χρειάζεται! χίλιοι ἀμπασσαδῶροι θές! Ἀπύρανθ. Ἐλα,
παιδάτσι μου, νὰ σὲ χαρῶ, νὰ μοῦ κάμης μὴν ἀμπασσάδα.
— Καὶ τί; ἀμπασσαδῶρος σου εἶμ' ἐγώ; Νάξ. || Γνωμ.
Ὁ ἀμπασσαδῶρος ξυλγὲς δὲ ἀρώει (ὁ ἐκτελῶν ἐντολὴν δὲν

